

Skal artikel 871 i EF-toldkodeksen vedrørende efteropkrævning af toldskyld fortolkes således, at den indfører en nødvendig og bindende procedure, hvis tilsidesættelse indebærer ugyldighed, når de nationale toldmyndigheder under efteropkrævningsproceduren har udtrykt tvivl vedrørende en godtroende afgiftspligtig, for så vidt angår rækkevidden af kriterierne for efteropkrævning eller fritagelse for told, som beroede på toldskyld, der var unddraget, idet den ikke blev bogført på det tidspunkt, hvor den burde have været opkrævet, og som vedrørte en eventuel medregning i købsprisen for audiovisuelt udstyr fra en canadisk leverandør af en fast afgift, der obligatorisk blev opkrævet ved entréen til den forlystelsespark, hvor nævnte udstyr blev anvendt, uanset om den besøgende, som havde erlagt denne afgift, havde profiteret af nævnte udstyr?

Der gives appellanten adgang til at tilpasse sine anbringender og påstande.

— Subsidiært:

Kommissionens afgørelse af 14. juni 2001 annulleres, og Kommissionens afgørelse af 30. april 2002 annulleres, for så vidt som den begrænser den del af appellants løn, der kunne overføres til hans sædvanlige tjenested i Luxembourg, til 35 %.

Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Appel iværksat den 29. september 2004 af Georgios Gouvras til prøvelse af dom afsagt den 15. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-180/02 og T-113/03, G. Gouvras mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-420/04 P)

(2004/C 284/24)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 29. september 2004 iværksat appel af Georgios Gouvras ved advokater A. Coolen, J.N. Louis, E. Marchal og S. Orlandi til prøvelse af dom afsagt den 15. juli 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Tredje Afdeling) i de forenede sager T-180/02 og T-113/03, G. Gouvras mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås:

at Rettens dom af 15. juli 2004 i de forenede sager T-180/02 og T-113/02 (Georgios Gouvras mod Kommissionen for De Europæiske fællesskaber) ophæves, for så vidt som den forkaster annullationspåstandene i sag T-180/02 og annullationspåstandene i forbindelse med Kommissionens afgørelse af 30. april 2002 om at begrænse den del af appellants løn, der kunne overføres til Luxembourg under hans midlertidige tjeneste, til 35 %.

— Der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Retten i Første Instans har begået en retlig fejl ved at antage, at Kommissionen havde givet appellanten tilstrækkelige oplysninger til, at han kunne varetage sine interesser forud for hans accept af at gøre midlertidig tjeneste i en anden stilling i tjenestens interesse. Kommissionen underrettede ham således ikke om afgørelsen om at fastsætte hans tjenested i Athen og de heraf følgende økonomiske konsekvenser, såsom ophævelsen af hans ret til udlandstillæg og hans ret til godtgørelse af årlige rejseudgifter samt anvendelsen af den for Grækenland gældende korrektionskoefficient på hans løn.

Retten har ligeledes begået en retlig fejl ved at antage, at de i vedtægtens artikel 85 opstillede betingelser var opfyldt i det foreliggende tilfælde. Tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb i henhold til vedtægtens artikel 85 forudsætter således, at der foreligger en fejludbetaling, som modtageren har haft kendskab til, eller som er så åbenbar, at han burde have kendt den. I mangel af udtrykkelige bestemmelser i vedtægten om fastsættelse af tjenestedet kan der imidlertid i dette tilfælde ikke være tale om en fejl, og under alle omstændigheder kan det henset til, at Kommissionen selv var i tvivl om appellants rettigheder, ikke antages, at denne havde kendskab hertil disse.

Retten har endelig begået en retlig fejl ved at antage, at Kommissionen uanset den exceptionelle situation, der forelå for appellanten, hvis tjenested blev ændret mere end 9 måneder efter, at han overgik til midlertidig tjeneste i en anden stilling, lovligt kunne afvise hans anmodning i henhold til vedtægtens artikel 38, litra d), om på de i artikel 17 i vedtægtens bilag VII fastsatte betingelser at kunne overføre de beløb, der var nødvendige til at dække hans udgifter i Luxembourg, som er hans sædvanlige tjenested.